Председниково премошћавање

Пише: Драгана Матовић
четвртак, 10 јун 2010 17:21

Тадићеве владе, ове у којој премијера глуми Цветковић, вероватно никада не би ни било да није било „непристојно богатих“ српских тајкуна. Како је та влада направљена открила нам је тадашња *Политика*, којој је из више извора, од којих су неки и данас „непристојно богати“ а неки су „само“ министри, потврђено да је један изузетно „непристојно богат“ човек, под притиском неколико „непристојно моћних“ страних амбасада, искористио сав свој утицај и током једног ручка спојио оно што се до тада сматрало неспојивим. Тај је после свега врло пристојно макнут са црне листе оних који нису могли да путују у Америку и стављен на листу обавезних званица на пријеме које приређују западне амбасаде у Београду.

Да ли онда, после свега, данас неко заиста мисли да ће тај „непристојно богати“ човек морати да гради некакав мост да би се „упристојио“. И да ли, уосталом, неко заиста верује да Тадићу данас треба да тај тајкун буде пристојнији него што је био онда кад му је правио владу?

Дакле, док год српски председник у пријатељском ћаскању са српским тајкунима (како је сам испричао пре неки дан пред главним уредницима српских медија на скупу о медијима и друштвеној одговорности) каже њима - ај људи, што ви не изградите један мост и тако купите легитимитет за своје стечено богатство - дотле ни једном тајкуну неће фалити ни длака са главе.

Истинска је штета што међу главним уредницима који су седели поред Тадића док је он препричавао своје догодовштине са тајкунима, није било ниједног јединог циника, што би рекао председник, или макар новинара, да Тадића замоли да детаљније исприча како је то било када је са богаташима договарао тај посао са мостом.

Било би лепо да смо из прве руке чули шта је Тадић радио са тајкунима и ко га је овластио да прави дилове са њима?

Да ли је то господин председник Србије нудио лоповима да легализују лоповлук?

Ако нису у питању лопови, да ли то значи да је поштеним грађанима Србије држава тражила рекет да их не би дирала?

На крају крајева, зар све једном српском тајкуну председник није дао легитимитет онда када их је довео на вечеру са потпредседником САД Џозефом Бајденом и када за сто није позвао ниједног јединог новинара, па ниједног од тих главних уредника, чак ни оног кога је тада тражила америчка амбасада - Верана Матића?

То што Тадића нико од главних уредника ништа није питао, испољавајући тако висок степен друштвене одговорности, скоро као Мишковић куповином десет платана за један београдски булевар, то је била најбоља демонстрација како изгледа када су медији партнер власти, што од новинара, не први пут, захтева исти онај који је од тајкуна захтевао да граде мост да би их држава оставила на миру.

Посао новинара и медија је пуно ствари али ни једна од њих сигурно није да буду партнери власти. Није посао новинара ни да шире председникове „нови оптимизам“ јер, ето невоље, стари изгледа неће да потраје до нових избора. А није посао новинара ни то да служе као подршка председнику у нечему што није његов посао у шта спада и „буразерски“ договор са тајкунима о градњи моста. Таман да је тај председник такав човек да га народ на коленима моли да буде диктатор, али он, ето, неће.

Новинар мора да буде баш оно што председник тражи да се не буде. Циник.

То треба да буде само такав тип коме би пало на памет да мост тајкуна могу да граде неке оф-шор фирме истих тих тајкуна и да за то буду плаћене, да те паре окрену круг од неког острва до Србије и назад и да тако постану пристојне, заједно са тајкуном. И вук сит и овце на броју.

Новинар треба да буде такав тип кога би било тешко убедити да је могуће у кући коју полиција претреса на сваких месец дана последњих десет година баш сада наћи скривени дневник главног хашког бегунца у коме је потанко описано све што треба.

Пише: Драгана Матовић
четвртак, 10 јун 2010 17:21

Новинар треба да буде онај баксуз који кад му се каже како је сто посто пацијената у Србији дало мито лекарима, како се недавно тврдило неким истраживањем, уствари, чује само то да је сто посто лекара примило мито. Чиста математика.

То треба да буде онај који ће кад премијер каже да је Србија изашла из кризе, али да грађани то не осећају, да чује увреду. Онај који ће кад председник каже да га грађани моле да буде диктатор, али он неће, да чује претњу. И само онај који, кад му председник државе говори како да пише и шта да мисли, неће ништа да чује.